

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013201097
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013201097.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. O., právne zast. JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho ul. č. 51, 036 01 Martin, proti žalovanej: Obvodná poľovnícka komora Martin, so sídlom Svätoplukova ul. č. 16, 036 01 Martin, zast. JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou so sídlom Andreja Kmeťa 28, 036 01 Martin, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 33/2011 zo dňa 22.6.2011, konajúc o odvolaní žalobcu, a tiež i o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/149/2013-37 zo dňa 19. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu Žiline č. k. 21S 149/2013-37 zo dňa 19. februára 2014 m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e.

Po právoplatnosti uznesenia bude vec p o s t ú p e n á Disciplinárnej komisii Slovenskej poľovníckej komory na konanie o odvolaní.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením zastavil konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 21S/149/2013 podľa § 250 d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), keď dospel k záveru, že žalobca podal žalobu proti I. stupňovému rozhodnutiu, čo v zásade nie je možné. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sža/3/2013 zo dňa 11.12.2013 a tiež i na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 351/2010-52 zo dňa 05.10.2011.

Krajský súd takto rozhodol, keď mal za preukázané z administratívneho spisu, že rozhodnutím správneho orgánu - žalovanej č. 33/2011 zo dňa 22.06.2011 bol žalobca uznaný za vinného za to, že v roku 2010 nepredložil na účely chovateľskej prehliadky poľovnícku trofej ulovenej raticovej zveri v poľovníckej sezóne 2010 - 2011, a teda zavinil a závažným spôsobom porušil svoju zákonnú povinnosť uloženú mu v § 23 ods. 3, 4, 6 až 8 zákona o poľovníctve, čím spáchal disciplinárne previnenie podľa § 3 ods. 2 písm. a) Disciplinárneho poriadku Slovenskej poľovníckej Komory, za čo mu bolo uložené

disciplinárne opatrenie, a to peňažná pokuta vo výške 200 Eur. Krajský súd ďalej poukázal na to, že z § 6 ods. 1 Disciplinárneho poriadku vyplýva, že správnym orgánom 1. stupňa je obvodná disciplinárna komisia a z § 6 ods. 3 vyplýva, že odvolacím orgánom proti rozhodnutiam ODK je Disciplinárna komisia Slovenskej poľovníckej Komory.

Pokiaľ žalobca poukázal na to, že mu nikdy rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nebolo doručené a že ani nemal vedomosť o disciplinárnom konaní, ktoré bolo vedené proti jeho osobe, tak nemožno na daný prípad aplikovať ustanovenie § 250b ods. 2 O.s.p. V prípade, že so žalobcom ako s účastníkom konané byť malo a rozhodnutie mu nebolo doručené, nenadobudlo právoplatnosť. Doručením druhostupňového rozhodnutia, hoci aj na základe uznesenia súdu, sa tak stane a súd môže potom v konaní o žalobe pokračovať podľa príslušných ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. V danom prípade má opomenutý účastník konania právo využiť iné právne prostriedky na ochranu svojich práv, či už postupom podľa § 250t O.s.p., alebo podaním odvolania aj pri absencii I. stupňového rozhodnutia, či podať návrh na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. c/ Správneho poriadku.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa právneho názoru žalobcu je právny záver krajského súdu nesprávny, pretože má potenciál viesť k odopretiu spravodlivosti. Pokiaľ krajský súd odkazuje žalobcu na aplikáciu ustanovenia § 250t O.s.p., je zrejme, že žalovaná nebola nečinným orgánom verejnej správy. Predmetné rozhodnutie mu doručovala žalovaná na jeho adresu a k neplatnému doručeniu došlo s najväčšou pravdepodobnosťou nesprávnym postupom poštového doručovateľa. Pokiaľ by žaloval na nečinnosť, tak súd by pravdepodobne takúto žalobu zamietol, a to z dôvodu, že v postupe žalovaného správneho orgánu nezistil nečinnosť. Vzhľadom k času od vydania rozhodnutia žalovanej (22. júna 2011) je dôvodný predpoklad, že v okamihu možného nepriaznivého rozhodnutia o žalobe na nečinnosť, by už postup v zmysle v ustanovenia § 250b/ ods. 2 O.s.p. neprichádzal do úvahy. Medzi aplikáciou ustanovenia § 250t O.s.p. a § 250b ods. 2 je rozdiel nielen v postupe správneho orgánu, ale aj vo vedomosti aktívne legitimovaného subjektu a brániť sa proti nečinnosti sa môže subjekt len ak vie o tom, že v nej dochádza.

Žalobca uviedol, že on v žalobe vysvetlil, ako sa dozvedel o rozhodnutí, ktoré má vyznačenú právoplatnosť viac ako 2 roky pred podaním žaloby. Poukázal na to, že krajský súd výzvou zo dňa 18.12.2013 vyzval žalobcu na oznámenie, či si uplatňuje postup v zmysle § 250b ods. 2 O.s.p. a či žiada o doručenie predmetného rozhodnutia, a že odpovedal obratom, že žiada o doručenie rozhodnutia žalovanej. Ak by mu bolo doručené rozhodnutie žalovanej, a to z dôvodu, že by to krajský súd uložil žalovanej, následne by sa začalo konanie o opravnom prostriedku. Žalovaná by už nemohla tvrdiť, že som neoznámil zmenu adresy. Rozhodnutie krajského súdu malo prekvapujúci a neočakávaný charakter vzhľadom na výzvu, ktorú krajský súd zaslal žalobcovi. Podľa žalobcu iný právny názor ako prezentuje krajský súd je uvedený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/297/2008 zo dňa 17.06.2009, v zmysle ktorého ust. § 250b ods. 2 O.s.p. prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 a § 250 ods. 2 O.s.p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal, aj keď žalobca účastníkom konania bol a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb. Vo vzťahu k nedoručeniu rozhodnutia žalovanej prostredníctvom pokynov prvostupňového súdu poukázal žalobca na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 279/2010 zo dňa 25. augusta 2010, v zmysle ktorého, ak všeobecný súd v správnom súdnictve rozhodnutím uloží správnomu orgánu povinnosť doručiť prvostupňové správne rozhodnutie subjektu, s ktorým sa malo v správnom konaní konať ako s účastníkom, potom zo štvrtej vety § 250b ods. 2 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že cieľom súdneho rozhodnutia je okrem iného aj zabezpečiť opomenutému účastníkovi možnosť podať proti správnomu rozhodnutiu 1. stupňa odvolanie. Právny názor, ktorý je publikovaný v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 351/2010, ktorý prvostupňový súd bez ďalšieho prevzal do napadnutého rozhodnutia, je v priamom rozpore s právnymi názormi publikovanými vo vyššie uvedených rozhodnutiach. Nešlo o jednomyselné rozhodnutie senátu

Ústavného súdu SR, k rozhodnutiu pripojil odlišné stanovisko sudcu Peter Brňák, v ktorom prostredníctvom gramatického a logického výkladu prichádza k záveru o nesprávnosti väčšinového názoru. V závere svojho odvolania žalobca uviedol, že on nemal k dispozícii návrh na obnovu konania v zmysle § 60 ods. 1 písm. c) správneho poriadku ako to uviedol prvostupňový súd.

Žalovaná vo vyjadrení k podanej žalobe uviedla, že na disciplinárne konanie sa nevzťahuje správny poriadok, iba disciplinárny poriadok Slovenskej poľovníckej Komory a ten obnovu konania a ani žiadny iný obdobný prostriedok nápravy väd prvostupňového konania neobsahuje.

Proti uzneseniu krajského súdu podala taktiež odvolanie žalovaná a žiadala, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnuté uznesenie ako predčasne vydané zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalovaná žiadala vykonať výsluch svedkov, a to osôb, ktoré sa zúčastnili disciplinárneho konania. Poukázala tiež na to, že krajský súd mal konanie zastaviť v zmysle § 250d ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene, že žalobu podala neoprávnená osoba a že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Krajský súd vec posúdil iba tým spôsobom, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Krajský súd uznesenie o zastavení konania nedoručil advokátovi žalovanej, čím porušil právo na spravodlivé súdne konanie. Čo sa týka trov konania, mal advokát žalobcu upozorniť, že v správnom súdnictve nie je možné preskúmať prvostupňové rozhodnutie a žalobcovi podľa názoru žalovanej ešte márne i uplynula subjektívna lehota na podanie žalobného návrhu. Podľa žalovanej mal prvostupňový súd návrh žalobcu postúpiť Disciplinárnej komisii Slovenskej poľovníckej komory ako odvolaciemu orgánu podľa Disciplinárneho poriadku Slovenskej poľovníckej komory.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné v konaní pred odvolacím súdom vyriešiť, bola otázka, či v predmetnej veci mal byť žalobca účastníkom konania pred disciplinárnym orgánom, a či za daného skutkového a právneho stavu sa na žalobcu vzťahuje právny režim ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p., teda či má byť považovaný za opomenutého účastníka v konaní.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. sa podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Žalobca poukazoval na to, že bol v správnom konaní ako účastník konania opomenutý a že by sa na neho mal vzťahovať režim ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p., tak odvolací súd sa s takouto právnou argumentáciou žalobcu stotožňuje. V ustanovení § 250b ods. 2 O.s.p. je zakotvený inštitút tzv. opomenutého účastníka. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 O.s.p. prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 a § 250 ods. 2 O.s.p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Ak súd dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia. V prípade, že súd zistí, že žalobca v správnom konaní nebol ako účastník opomenutý, tak konanie o žalobe zastaví.

Podľa ust. § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa ust. § 104 ods. 1 O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. sa podľa ustanovení tejto hlavy postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 247 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa ust. § 247 ods. 3 O.s.p., predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Podľa § 41 ods. 2 O.s.p. každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Podľa citovaného ustanovenia § 41 ods. 2 O.s.p. najvyšší súd podanú žalobu z hľadiska jej obsahu posúdil ako procesný úkon - odvolanie a s poukazom na ustanovenie § 104 ods. 1 veta druhá O.s.p. rozhodol potom o postúpení veci žalovanému na rozhodnutie o odvolaní žalobcu, keďže prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov v režime podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku predchádza odvolacie konanie podľa zákona č. 71/1967 Zb., príp. iného procesného predpisu.

Krajský súd síce správne zastavil konanie, avšak podľa právneho názoru odvolacieho súdu mal postupovať následne procesne v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p. Žalobca bol osobou oprávnenou na podanie žaloby, pretože v čase jej podania na súd bol nesporne účastníkom konania pred I. stupňovým disciplinárnym orgánom. V danom prípade k zastaveniu súdneho konania došlo z dôvodu, že žalobca napadol prvostupňové rozhodnutie disciplinárneho orgánu a uvedený procesný úkon žalobcu odvolací súd posúdil z hľadiska jeho obsahu v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. tak, že ide o odvolanie proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.

Nakoľko v predmetnom preskúmvacom konaní ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastavil s tým, že vec v tomto štádiu konania nespadá do právomoci súdu, pretože súdnemu konaniu má predchádzať správne odvolacie konanie (§ 104 ods. 1 O.s.p.), a preto bolo potrebné zároveň rozhodnúť o postúpení veci odvolaciemu disciplinárnemu orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21S 149/2013-37 zo dňa 19. februára 2014 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. na základe uvedeného zmenil, konanie zastavil a zároveň vec postúpil žalovanému na konanie o odvolaní, keďže napadnuté rozhodnutie bolo rozhodnutím prvostupňovým, proti ktorému je prípustné odvolanie.

Z hľadiska procesnej ekonomie je podľa právneho názoru odvolacieho súdu takýto procesný postup za danej konkrétnej situácie vhodnejší, ako keď by sa nariadilo I. stupňovému disciplinárnemu orgánu doručiť žalobcovi napadnuté rozhodnutie, proti ktorému by aj tak následne musel žalobca podať odvolanie na odvolaciu disciplinárnu komisiu.

Je totiž potrebné si uvedomiť, že žalobca obsah napadnutého I. stupňového rozhodnutia (a to napriek nedoručenému rozhodnutiu, ktorá skutočnosť vyplýva z administratívneho spisu - viď nedoručenú zásielku s rozhodnutím, z ktorej vyplýva, že žalobcovi nebolo napadnuté I. stupňové rozhodnutie

doručované ani len náhradným doručením) pozná, pretože inak by ho logicky nemohol napadnúť žalobou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, pretože konanie bolo zastavené. O celej veci bude totiž rozhodovať v odvolacom konaní odvolacia disciplinárna komisia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.